

שיחת השבוע

יוצא לאור על-ידי
צעירי-אגודת חב"ד - המרכז
עורך: מנחם ברוד
יו"ר: הרב יוסף-יצחק אהרונוב

יש חדש

מנהגי ג' בתמוז

בשבת-קודש זו כל אחד ואחד משתדל לעלות לתורה. ביום שני קודם השקיעה מדליקים נר-נשמה. ביום שלישי בבוקר, אחרי התפילה, כותבים 'פדיון נפש', מניחים אותו באחד מספריו של הרבי, ולאחר מכן משגרים אותו כדי לקראתו על הציון הקדוש (מספר הפקס: 001-718-7234444). נותנים תוספת צדקה למוסדותיו של הרבי, לומדים פרקים ממאמר החסידות האחרון שמסר, 'ואתה תצווה', וכמורכין פרקי משנה שמתחילים באותיות שמו הקדוש. במהלך היממה עורכים התוועדות חסידית.

ההתוועדות המרכזית

ההתוועדות המרכזית לרגל ג' בתמוז תהיה אי"ה ביום שני, ב' בתמוז (10.6), בשעה 8 בערב, בבית-הכנסת 'בית-מנחם' בכפר-חב"ד, סביב שולחנות ערוכים. בין הדוברים: הרב מיכאל ועקנין, רב העיר יקנעם; הרב אלי בן-דהן, סגן השר לשירותי דת; הפרופ' שלמה אקשטיין; הרב חיים-יצחק כהן ועוד. ניגוני הרבי עם ר' יוני שלמה ואמן הקלידים אהרל'ה ליפסקר. פרטים בטל' 072-2770100.

'בית הרבי' פתוח לציבור

בית אגודת חסיד חב"ד בארץ מזמין את הציבור לבוא בג' בתמוז להתפלל ב'חדר' של הרבי ולשגר את הבקשות וה'פדיונות' לציון הקדוש. לתיאום קבוצות: 03-9606402.

זמני השבוע

ניווט	דטרויט	מיאמי	לוס אנג'לס
8:06	8:48	7:52	7:44
9:15	9:59	8:49	8:46

פרקי אבות: פרק ד

קייטנות חב"ד ההרשמה בעיצומה *3770

כתובת המערכת: ת"ד 14 כפר-חב"ד 6084000
טל' 972-72-2770100 • פקס 972-3-9606169
www.chabad.org.il • chabad@chabad.org.il
אין המערכת אחראית לתוכן המודעות ולכשרות

נא לשמור על קדושת הגיליון

שביל הזהב שבין הקטבים

האמת, מעצם הגדרתה, חייבת להיות שלמה ומקיפה, והיא צריכה לראות את התמונה הכוללת, גם אם היא מורכבת ורב-סתירות

יום שמשלב כאב ושמחה, געגועים וציפייה (צילום: שמיד)

תמצית דרכו של הרבי מליובאוויטש אפשר להגדיר בשתי מילים - מיזוג הפכים. קו זה בא לידי ביטוי בתפיסת עולמו הכללית, בדרך הנהגתו, בהתייחסותו לשאלות ציבוריות וגם בשיטתו בלימוד התורה. הוא רואה תמיד את שני הקטבים ומוצא את שביל הזהב המחבר בין הניגודים.

הנטייה הטבעית של בני-אדם היא לנטות לצד אחד ולשלול את הצד השני. כך החיים נעשים פשוטים וברורים. אבל דרך זו אינה אמיתית. האמת, מעצם הגדרתה, חייבת להיות שלמה ומקיפה, והיא צריכה לראות את התמונה הכוללת, גם אם היא מורכבת ורב-סתירות (לכאורה).

השילוב הנכון

אנחנו חושבים על כך לקראת ג' בתמוז, יום ההילולא של הרבי. עצם המחשבה שכבר חלפו תשע-עשרה שנים מאותו יום מר, גורמת כאב וצער עמוקים. תשע-עשרה שנים של העלם והסתר. שנים שבהן חסרים לנו כל-כך קולו של הרבי, התייחסותו הבהירה לבעיות השעה, חיכוך המעורר, מעיין תורתו השופע, התפילה במחיצתו, ועוד ועוד.

ובהיבט היום הזה נקרא עליפי מנהג ישראל - יום הילולא. הילולא היא מילה ארמית ופירושה שמחה גדולה, שמחת חתונה. איך אפשר לשמוח ביום כואב כל-כך? איך אפשר לערוך הילולא ביום שבו אירע ההסתר הגדול?

כאן אנו נדרשים ליכולת חיבור הפכים. יש כאן שני קטבים של מהות אחת שלמה. אנו נדרשים לחבר יחדיו כאב ושמחה, צער ותקווה, בכי ושירה, אנוחה ואמונה, געגועים וציפייה. כל אחת מהתחושות האלה, כשהיא לעצמה - חסרה ואינה שלמה. רק שילובן יחדיו יוצר את הגישה הנכונה והאמיתית.

הצער, הכאב, הבכי והגעגועים - הם תגובה טבעית מתבקשת כשמגיע יום כזה, אבל הם כשלעצמם מביאים לידי כדוך-הנפש וממקדים

את תשומת-הלב בעבר. אנחנו זקוקים לאנרגיות של מרץ, שמחה, תקווה ואמונה כדי להוסיף לפעול ולהפנות את הפנים קדימה.

מנגד, לחגוג ולשמוח בלי לחוש את הכאב והצער ובלי להזיל דמעה רותחת על תשע-עשרה שנים של הסתר וחסר - זו ודאי תגובה נפשית שאינה ראויה. חייב להיווצר שילוב של כאב ושמחה, בבחינת "גילו ברעדה". זה שילוב קשה, ובמבט ראשון בלתי-אפשרי, אבל הרבי לימדנו לחבר הפכים ולמזג את הקצוות.

יותר מבחינו

הכאב נובע מהמציאות הכואבת, והשמחה באה מפני שאנו יודעים מה הרבי רוצה שנעשה. אין הוא רוצה לראות אותנו יושבים מדוכדים, אלא מבקש לראותנו מלאי מרץ ויוזמה, ממשיכים בעוז את מפעליו הכבירים, מעודדים כל יהודי, ומפיחים תקווה ואמונה בלב המוני בית-ישראל.

השמחה באה מתוך הידיעה שגם עכשיו הרבי נמצא איתנו ומרעיף עלינו מברכותיו, בבחינת "יתר מבחיהו" [=יותר מבחינו], כלשון הזוהר. וכמורכין השמחה נובעת מהאמונה שעוד מעט נזכה לקיום התפילה "שמחנו כימות עיניתנו", ומתוך החושך הגדול והערפל הכבד יאיר האור המופלא של הגאולה האמיתית והשלמה.

שלוש טעויות

את קיומה עלידי החלטות פרטיות הנוגעות לכל פרטי החיים.

צריך מורה דרך

ומזה באים לטעות השלישית: "כל העדה כולם קדושים... ומדוע תתנשא". מכיוון שכל יהודי הוא בן אברהם יצחק ויעקב והוא חלק מ'גוי קדוש', בכוחו לסמוך על שכלו ואין הוא צריך לשאול רב ולהצמד למורה דרך ומנהיג שישגיח עליו לבל יסור מהדרך הישרה.

מלמדת אותנו התורה שאף-על-פי ש'כולם קדושים', בכל-זאת זקוקים למשה רבנו. בהיותו רועה נאמן של עם ישראל הוא יודע ומכיר את הניסיונות והקשיים שיהודי יכול להתייצב מולם, וכדי שהיהודי לא יתפתה לשוחד עצמי או לנגיעות שיש לו בשאלות החיים, עליו לחפש מורה דרך, רב או מנהיג רוחני, שאיתו יוכל להתייעץ ולבחון אם אמנם הוא הולך בדרך הנכונה. זו ההוראה שכל אחד ואחת צריכים ללמוד ממחלוקת קורח.

(תורת מנחם כרך מ, עמ' 146)

בבחינת 'בית מלא ספרים', אך התורה אינה משפיעה על האדם עצמו, וכאשר עוברים לידו אין מבחינים שהוא אכן מלא בתורה. עניינה של המזוזה, שכאשר עוברים ליד הבית רואים מיד שזה בית יהודי. כך צריך שיהיה אפשר לראות את השפעת התורה על האדם.

לא דיי בהתמסרות כללית

הטלית מקיפה את האדם כולו. 'טלית שכולה תכלת' מייצגת מצב שיהודי פותח את יומו בהחלטה כללית ומקיפה של התמסרות לקב"ה: "מודה אני לפניך... שהחזרת בי נשמת". אך האדם מסתפק בהתמסרות הכללית, ואין הוא משעבד כל פרט בנפשו וכל איבר בגופו לקב"ה.

זו איפוא הטענה: מכיוון שיש 'טלית שכולה תכלת', לשם מה יש צורך גם ב'ציצית', בהתמסרות הפרטית לקב"ה. על כך משיב משה ואומר שגם 'טלית שכולה תכלת' חייבת ב'ציצית'. אמנם ההתמסרות הכללית בתחילת היום היא היסוד, אבל צריך לחזקה ולהבטיח

חז"ל מספרים שכאשר קורח חלק על מנהיגות משה הוא הציג לפניו שלוש שאלות מתריסות: האם בית מלא ספרי קודש חייב במזוזה; האם טלית שכולה תכלת חייבת ב'ציצית' ("פתיל תכלת"); ומאחר ש"כל העדה כולם קדושים" – "מדוע תתנשא".

הטענות האלה של קורח נועדו להזהירנו מפני הטעות הטמונה ביסודו, כדי שלא ניכשל בה. יהודי צריך לדעת שגם בית מלא ספרים חייב במזוזה, גם טלית שכולה תכלת חייבת ב'ציצית', וגם כשכל העדה "כולם קדושים" צריך שיהיה משה רבנו.

השפעת התורה על האדם

'בית מלא ספרים' מייצג יהודי למדן, הבקי בתורה כולה. ובכל-זאת נחוצה גם 'מזוזה'. המזוזה קבועה בפתח הבית ומעידה שהבית כולו ספוג ברוח התורה. כלומר, לא דיי שהראש ילמד תורה, אלא נדרש שהתורה תלמד את האדם, שיהיה ניכר בכל איבריו כי הם ספוגים קדושה.

ייתכן מצב שהראש מלא תורה, והאדם הוא

אמרת השבוע

להיות קרובים

משפחה של חסידי חב"ד משכונת קראון הייטס בניו יורק עברה להתגורר בלונדון, מכיוון שאבי המשפחה קיבל תפקיד באחד ממוסדות חב"ד בעיר.

עברו שנים והאישה כתבה לרבי מליובאוויטש שקשה לה להשלים עם הריחוק מד' אמותיו של הרבי. היא מרגישה שמקומה בשכונתו של הרבי ולא במרחקים. "רצוני לגדל ולחנך את בנינו שיחיו בסביבת כ"ק אדמו"ר שליט"א", כתבה האישה.

הרבי הקיף בעיגול את המילים האלה וכתב: "בוודאי כוונתה לרוחניות שבזה (ולא לעצים ואבנים שבהשכונה) וזה תמצא במוסד שלי בלונדון".

פתגם חסידי

"כאשר שני יהודים נפגשים – זה עצמו דבר טוב; אבל עליהם לדאוג שמפגישתם תצמח טובה גם ליהודי שלישי" (הרבי מליובאוויטש)

מאת הרב אליעזר ברוד | השפעת צדיקים

מן המעיין

ההיכל מאיר

לאחר הדפסת הספר לקוטי תורה אמר הרבי ה'צמח צדק' לאחד החסידים: אין לשער את גודל קורת הרוח שגורמים לבעל השמועה כשלומדים את תורתו. כל היכל הצדיק מאיר משמחה. ברכתו מגינה על הלומד, על בניו ועל בני בניו.

(אגרות קודש)

ברכת צדיקים

חז"ל אמרו (חולין זב): "גדולים צדיקים במיתתן יותר מבחייהן". וגדולה ברכתם של צדיקים במיתתם יותר מבחייהם.

(הרבי הרי"צ מליובאוויטש)

הענף נמשך אל שורשו

גם מי שלא הכיר את הצדיק בעודו בחיים חיותו בעלמא דין, רק שלמד בספריו הקדושים, ונהנה מזיו תורתו ומתחזק עלידי זה בעבודת הבורא – נקרא תלמידו. כי מאמין הוא בצדיק ומקבל ממנו את אור תורתו. הענף נמשך אל שורשו.

(ספר ההשתטחות)

עליית נשמות הצדיקים

עליית הנשמה היא שלוש פעמים בכל יום, בזמן שלוש התפילות. ובפרט נשמות הצדיקים, שעליהם נאמר (תהילים פד, ח): "ילכו מחיל אל חיל". בכל עת ובכל מקום היותם נושאים הם תפילה בעד המקושרים אליהם ואל פקודתם, ושומרי פיקודיהם, ובפרט בעד תלמידיהם

ותלמידי תלמידיהם, להיושע בגשמיות וברוחניות.

(היום יום)

סוד ההשתטחות

עלידי ההשתטחות על קברו של צדיק אפשר להוריד את נשמת הצדיק לגופו, לדבר עמו ולהשיג השגות גדולות ברזי תורה. זו דרגה גבוהה מגילוי אליהו ורוח הקודש.

(ספר ההשתטחות)

אמירה בתמימות

ההשתטחות על קברי צדיקים אפשרית בכל עת ובכל זמן, אם עלידי ידיעת סוד ההשתטחות אם עלידי תמימות. כשהייתי בארצנו הקדושה שמעתי אנשים אומרים זה לזה: "הייתי כבר אצל רשב"י, עכשיו אני הולך אל רבי אלעזר". או "הייתי אצל רבי חייא, ואני הולך אל רבי עקיבא". אם אומרים זאת בתמימות זהו עניין ההשתטחות.

(הרבי הרי"צ מליובאוויטש)

אימה ופחד

כאשר אדם נכנס להיכל כבודו של צדיק, נופלת עליו אימה ופחד. כשהוא הולך למקום מנוחת קודשו של הצדיק ומצייר לעצמו את דמות פניו, נופלת עליו אימה ופחד עוד יותר מבחינו. בחייו הייתה נפש הצדיק בגוף, ועתה נפש הצדיק היא ברוחניותה כמו שהיא.

(אדמו"ר האמצעי מליובאוויטש)

לבדוק ולמצוא

הרב בן ציון וישצקי מכפר חב"ד מנהל את תלמוד תורה 'אהלי תורה' בכפר. הוא עצמו עלה לארץ בשעתו מרוסיה, עם הוריו ואחיו, לאחר שהמשפחה סבלה רבות מרדיפות השלטונות נגד יהודים שביקשו לדבוק בדרך התורה והמצוות.

פעם אחת נזדמן לו לבקר בביתו של הפוסק החסידי הנודע, הגאון רבי שמואל הלוי וואזנר שליט"א. הרב התעניין אצלו על מסירות הנפש של משפחתו ברוסיה, ונהג בו חביבות רבה. בראותו כך, פנה אליו הרב וישצקי וביקש לאמת סיפור מופלא ששמע, הקשור ברב וואזנר.

הרב וואזנר אימת את הסיפור, ואף סיפר לו אותו לפרטיו. והנה הסיפור:

זה היה בשנות הכ"פים (שנות השישים). נער מקהילת חסידי חב"ד בבני ברק, שזה עתה נכנס לעול המצוות, החל לסבול מבעיות בריאות. הרופאים שבדקו אותו הציעו כיוונים כאלה ואחרים, אך הבעיות לא באו על פתרונן וגם לא נמצא מקורן.

אביו של הנער כתב מכתב אל הרבי מליובאוויטש, וביקש עצה וברכה. תשובת הרבי לא איחרה לבוא והייתה קצרה בתכלית: "בדיקת התפילין".

אמנם התפילין של הנער היו חדשות, ונקנו זה עתה לקראת הנחת התפילין שלו לפני ברהמצווה, אך החסיד מסר אותן מיד לבדיקה לסופר סת"ם. כעבור יום יומיים החזיר הסופר את התפילין בצירוף הבעת התפעלות מיפי הכתב ומאיכות התפילין, אשר נראו מהודרות ביותר וללא דופי.

עברו כמה שבועות. מצבו של הנער לא השתפר. האב כתב שוב אל הרבי, וציין כי מסר את התפילין לבדיקה וכי הסופר התפעל מיופין ומכשרותן ולא מצא בהן שום פגם. לא עבר זמן והוא קיבל את תשובת הרבי באותו לשון: "בדיקת התפילין".

החסיד ידע היטב כי כאשר הרבי חוזר וכותב אותם דברים, כנראה לא נעשתה הבדיקה הקודמת כפי הראוי. החליט האב לגשת אל אחד הסופרים הידועים ביותר, הנחשב מומחה גדול בתחום, כדי שהוא יבדוק את התפילין. הוא אף גילה לו כי זו בדיקה שנייה בעקבות מענה הרבי, ולכן חייב להימצא כאן 'משהו'.

בבואו אל הסופר המומחה לקבל בחזרה את התפילין, נאלץ הלה 'לאכזבו'. לא עלה בידו למצוא אף

לא רבב קטן ביותר, אפילו פגם שהוא 'בדיעבד' בלבד. "נתפילין האלה כשרות לכתחילה בתכלית ההידור", אמר הסופר, ואף הוא התפעל מיפי הכתב של פרשיות התפילין.

כאשר מצבו של הנער לא השתפר ישב האב וכתב לרבי בשלישית. הוא צירף את תוצאות הבדיקה השנייה, ציין את שם הבדוק ורשם את דבריו.

למכתב הזה התקבלה תשובת הרבי: "בדיקת התפילין. יתייעץ עם רב בעירו".

כחסיד נאמן החליט האב לקיים את דברי הרבי ככתבם וכלשונם. הוא מסר שוב את התפילין לבדיקה אצל סופר מומחה, ולאחר שגם הסופר הזה לא מצא בהן כל דופי, הלך אל הגאון הרב וואזנר, כפי שהורה לו

לומדים גאולה מאת מנחם ברוד

להריח ולשפוט

בדברי הנביא ישעיה (יאג), מתוארת אחת התכונות המיוחדות של המשיח: "והריחו ביראת ה', ולא למראה עיניו ישפוט ולא למשמע אזניו יוכיח". הגמרא (סנהדרין צגב) מפרשת את המילה "והריחו", ולפיה המשיח יחונן ביכולת לחרוץ דין על-פי חוש הריח – "מורח ודאין" (=מריח ודן). וכפי שרש"י מפרש: "שמריח באדם ושופט ויודע מי החייב". וכן נאמר בזוהר (חלק ב, עחא): "מלכא משיחא (ידון) בריחא... בלא סהדין והתראה" (מלך המשיח ידון על-פי הריח, בלי צורך בעדים ובהתראה).

תכונה זו נחשבת מהותית בדמותו של המשיח, ועל כך יעיד הסיפור שמוצא בהמשך הגמרא, שכאשר בן-כוזיבא המלך טען שהוא המשיח, שלחו חכמים לבדוק, אם יש בו היכולת לשפוט על-פי חוש הריח, וכאשר נמצא שאין בו תכונה זו, הוברר להם שאין הוא המשיח (עם זה, הרמב"ם בהלכות מלכים אינו מביא תנאי זה, ולא כל תכונה על-טבעית אחרת, כאחד מסימני המשיח).

עצם העניין

מה הקשר בין משפט ובין ריח? עשיית דין קשורה לכאורה בחכמה ובהבנה מעמיקה, ואיזו שייכות יש בינה ובין חוש הריח? ועוד, כיצד מתבטאת מעלתו המיוחדת של המשיח בכך דווקא?

להבנת העניין, עלינו לבאר תחילה את מהותו של חוש הריח. על חוש זה אמרו חז"ל (ברכות מגב): "איזהו חוש שהנשמה הניח ממנו ולא הגוף – זה הריח". הריח הוא חוש רוחני, זך ועדין, שמגיע היישר אל תוך הנפש וגורם לה עונג והנאה.

יתרה מזו, אדם שמתעלף מנסים לעוררו על-ידי הריח דווקא. שאר החושים אינם מתפקדים בשעה זו או מתפקדים תפקוד חלקי וחלוש, עד שאין בהם כוח לעורר את האדם מעלפונו. רק כאשר מקרבים לאפו חומר בעל ריח חריף, הריח מצליח לחדור בעד מסך העלפון ולעורר את האדם. כי הריח מגיע עד עצם הנפש, ושם לעולם אין חולשה ועילפון.

חוש הריח מתאפיין אפוא ביכולתו לגעת בשורשם של הדברים, בעצם הדבר. בכך הוא נבדל משאר החושים – הללו נותנים תמונה חיצונית וחלקית בלבד, ואילו הריח מגיע למהות האמיתית של הדבר, לעצם הדבר.

דין אמת

הדין והמשפט שנערכים בימינו מטמכים על ראייה, שמיעת עדויות, הסקת מסקנות וכדומה. כל אלה נותנים לדין תמונה מסויימת על המקרה, אך זו נשארת שטחית וחלקית, ולעולם אין לו ביטחון מוחלט שלא טעה בדינו. נוסף על כך, השופט בימינו אינו יכול כלל לחוש מה באמת עבר על האדם בשעה שעשה מעשה מסויים, עם אילו לחצים היה עליו להתמודד ומה התחולל בנפשו.

בכך תהיה גדולתו של המשיח – הוא ישפוט על-ידי הריח, ובאמצעותו ידע בדיוק את עצם הדבר. כל פרטי המקרה יהיו גלויים לפניו, דבר שימנע אפשרות שישעה לטענות שקר ועלילות כזב, ולא עוד, אלא שהוא גם יחוש בשלמות את כל הרקע והסיבות שעמדו מאחורי המעשה. חוש הריח המופלא שיינתן לו יאפשר לו לעמוד במקומו של הנידון ממש, ובכך לקיים בשלמות את הכלל שקבע הילל הזקן: "אל תדין את חברך עד שתגיע למקומו" – הוא, המשיח, יוכל לדון, כי הוא 'יגיע למקומו'.

כשיבוא לפני המשיח אדם שמוכר לכול כצדיק, יריח אותו המשיח וידע אם אכן הוא צדיק אמיתי, או שמא במעמקי נפשו עדיין מסתתר רע, גם אם זה רע נסתר ועמוק. וכנגד זה, כשיבוא לפני המשיח בעל-עֵבֶרָה, יריחו המשיח וידע את כל הרקע והסיבות שגרמו לו לחטוא, ויכול ללמד עליו זכות, שבעצם יצרו הוא שאנסו. לכן יהיה משפטו משפט צדק בתכלית השלמות.

הרבי, להתייעץ עם רב בעירו.

הרב וואזנר שמע מפי האב את השתלשלות הדברים ואת תוצאות הבדיקות של הסופרים המומחים והבין כי לפניו תעלומה אמיתית. שעה ארוכה שקע במחשבות ולאחר מכן החליט לזמן אליו את הסופר שכתב את התפילין.

בתוך זמן קצר התייצב הסופר לפני הרב וואזנר. הרב ראה לפניו יהודי רציני, בן-תורה וירא שמים. הוא התחיל להתעניין אצל הסופר על בני משפחתו, על מקום מגוריו ועל דרך עבודתו. האיש השיב בתום לב על כל מה שנשאל. בתוך הדברים ציין כי הוא מקפיד שלא לכתוב את שם ה' קודם שטבל במקווה.

המשפט הזה עורר את תשומת ליבו של הרב וואזנר. הוא זכר שבמקום מגוריו של הסופר עדיין לא נבנה מקווה. "כיצד אתה מסתדר עם ההקפדה לטבול במקווה, דבר המחייב אותך בכל פעם לנסוע אל העיר הסמוכה?", שאל.

הסופר השיב בפשטות, שבגלל המרחק בין מקום מגוריו למקווה הוא נוהג לכתוב את הפרשיות בלי שם ה', ומותיר רווח מתאים. לאחר מכן, כאשר מזדמן לו להגיע לעיר ולטבול במקווה, הוא חוזר וכותב את כל השמות החסרים...

"אוי וי!", הזדעק הרב וואזנר בתדהמה מוחלטת. דיי היה בכך שבביל שהסופר יקלוט את חומרת הדברים.

התברר כי במשך שנים עסק הסופר בכתיבת ספרי תורה, ושם ההלכה מתירה לכתוב את הפרשיות שלא 'כסדרן' ולהשלים את החסר לאחר מכן. אולם בכתיבת תפילין ומזוזות הכתיבה חייבת להיות 'כסדרן', ואם הפרשיות נכתבו שלא 'כסדרן' הן פסולות לגמרי ואינן כשרות אף בדיעבד. במרוצת השנים הסופר פשוט שכח את ההלכה הזאת!

הרב וואזנר הורה מיד לסופר ליצור קשר עם כל מי שקנה ממנו פרשיות ולהודיע להם כי הפרשיות האלה פסולות. כמו-כן אסר עליו להמשיך במלאכת סופרות סת"ם עד אשר ישנן מחדש את כל ההלכות ויהיה בקי בהן.

פרשיות התפילין של הילד הוחלפו בחדשות, ובתוך זמן לא-רוב נעלמו הבעיות הבריאותיות כלא היו.

בסיימו את הסיפור אמר הרב וואזנר: "נוכחתי במריעניי לראות את קדושתו של הרבי ואת ראייתו למרחוק, וברוך ה' שזיכני שעל ידי ניצלו יהודים רבים מהנחת תפילין שאינן כשרות!".

הצימאון לדעת על הרבי

"זה היה פתיח מפתיע לדבריי, שעסקו בהשפעת הטכנולוגיה על הנפש מהזווית היהודית", הוא אומר. "נדמה לי שהצלחת הביוגרפיה על הרבי עודדה לגיטימציה, גם בבימות לא־דתיות, לדיון פומבי במשנתו של הרבי".

רגשות עזים

הספר, שיצא לאור עליידי 'דיעות ספרים', נכתב בעבור הציבור הרחב, והוא מגיש מחקר מקיף על הרבי, קורות חייו, שיטת הנהגתו והרעיונות המרכזיים של משנתו. הד"ר הררי קיבל גישה לארכיונים פנימיים, למסמכים ולתכתובות הקשורים בשנים שבהן הרבי התבודד ועסק בלימוד ובעיון. "בעבר נחשבו השנים האלה שנים עלומות, אבל המסמכים שבידינו נותנים תיאור מפורט למדיי על צעדיו באותן שנים", הוא אומר.

מה התגובות שאתה מקבל? הררי: "רוב התגובות היו חיוביות, ותיארו כי הקריאה הייתה חוויה מהנה ומחכימה. אבל בעיקר נהייתי מתגובות של קוראים שסיפרו שהספר נגע בהם. זו לא הייתה קריאה בלבד, אלא אנשים הרגישו שהספר נותן תשובות לשאלות רלוונטיות בחייהם. קורא כתב לי שהספר עורר בו רצון ללמוד עוד, אבל יותר מכך הצית בו רגשות עזים עד דמעות. פשוט כך".

החסידות רלוונטית

העבודה על הספר ארכה כשנתיים ובהן התפתחו

אך לפני חודש הופיע הספר 'סודו של הרבי', ביוגרפיה חדשה על הרבי מליובאוויטש, ומיד זינק לראש רשימות רבייהמכר. מחבר הספר, הד"ר יחיאל הררי (39), מרצה במכללת ספיר, אומר כי חש זה זמן רב את הצימאון לדעת יותר על הרבי: "הצימאון הזה היה קיים גם בי עצמי, והוא שדחף אותי לכתוב את הספר. אני אכן מוצא שהוא מראש בקהלים רחבים. עם זה, אי־אפשר לדעת מראש איך ספר מסויים מתקבל, ומשמח מאוד שהספר התקבל בהערכה בכל המגזרים".

לדבריו, הרבי מוכר מאוד בציבור היהודי, ורבים חשים כי הוא מייצג דרך ייחודית, אבל הציבור הרחב אינו מכיר כלי־כך את סיפור חייו של הרבי ואת עומק תורתו: "התמונות הפכו אותו למעין סבא טוב, אבל לא סיפרו במאומה על מסלול חייו, על הבחירות שלו, על מידת השפעתו ובעיקר על עומק תורתו והיקפה. הקריאה בספר יוצרת קרבה עם הרבי ומעוררת עניין במשנתו".

פתיח מפתיע

ובכל־זאת גם הוא מופתע לגלות עד כמה הרבי מעורר עניין בציבור. בשבוע שעבר השתתף בכינוס שעסק בהשפעת מכשירי הסלולר על הגוף והנפש. כשהמנחה, פרופסורית בעלת שם, הזמינה אותו, וסיכמה באריכות ובפירוט את תפיסת הרבי מליובאוויטש כלפי האמצעים הטכנולוגיים.

פינת ההלכה

מאת הרב יוסף גינזבורג, רב אזורי עומר

מי מברך 'הגומל'?

שאלה: מי חייב בברכת הגומל?

תשובה: ארבעה צריכים להודות לה', היינו להביא קרבן תודה בזמן המקדש. בזמן הזה, על־פי תקנת חז"ל, עליהם לברך 'הגומל': יודי הים, כשהגיעו סופית ליבשה; הולכי מדבר, כשהגיעו למחוז חפצם ביישוב (גם אם עשו את דרכם במטוס מעל המדבר או הים); מי שהיה חולה מסוכן או שהיה מוטל במיטה יותר משלושה ימים וחזר לבריאותו לגמרי; ומי שהיה אסיר, שיש סכנת נפשות במאסרו או במשפטו, או שהיה כבול באזיקים ויצא לחופשי.

למנהג הספרדים מברכים את הברכה מי שהיה חולה (שנפל למשכב שלושה ימים, גם בלי סכנת נפשות), או הנוסע או טס מעיר לעיר (בנסיעה בת יותר מ־72 דקות, או במקום סכנה גם פחות מזה), ואסיר (גם על עסקי ממון). למנהגם, גם אישה מברכת הגומל, כגון כשמתקיים

הד"ר הררי וספרו. צילום: איציק בירן

בו תובנות רבות: "הרבי החיה את המחשבה היהודית האמונית אחרי תקופה משברית. הוא הפך את ארון הספרים היהודי בכלל ואת תורת החסידות בפרט לרלוונטיים יותר מתמיד. המסרים שהרבי עיצב עדיין רחוקים ממיצוי.

"הפריחה של חב"ד", הוא מוסיף, "אינה אבן הבוחן היחידה לחשיבות תורתו של הרבי. היבט חשוב לא פחות הוא המידה שבה רעיונות החסידות נעשים שפה נפוצה ולגיטימית בקרב הציבור הרחב. לדעתי זו אחת המטרות העיקריות של הרבי".

ברכות וישועות

רבים נושעו מברכותיה הקדושות של הרבי מליובאוויטש

גם כיום אפשר לעלות ולהשתטח על 'הציון' הקדוש של הרבי, ולשלוח מכתבים ל'ציון' לבקשת ברכה.

ohel chabad lubavitch, 226_20 Francis

Lewis Blvd. Cambria Heights, N.Y 11411

Tel: 1-718-723 4545, Fax: 1-718-723 4444

www.ohelchabad.org

סודו של הרבי

יחיאל הררי

ביוגרפיה מרתקת החושפת את סוד כוחו של הרבי מלובוביץ'

חדש בחנויות הספרים